

truplo leži na gričku z gaji cipres, s pogledom v daljavo, na veličastne Julijce, Karnijske Alpe - v kraje, kamor se je tako rada zatekala.

Karlo Kocjančič

In memoriam: Martin Hudales

V preteklem letu 1992 smo se konjiški planinci navkljub negotovim razmeram kar nekajkrat imeli prav prijetno daleč od vsakdanje tlake tam v prostranstvu naravobodisi na samotnih gozdnih poteh ali v prijazni planinski koči, pa tudi takrat, ko smo grizli kolena v bele strmine in tako vsaj delno potešeni čakali na zaključek leta in na naš občni zbor.

Tedaj pa nenadoma, kot bi udarila strela v kline in žico na izpostavljeni planinski poti ali kot bi zgrmel snežni plaz po strmini, je udarila med nas novica, da se je naš Martin za vedno poslovil od nas. Nič več ne bo organiziral planinskih izletov, ne bo nas kratkočasil na avtobusnih voznjah, nič več nas ne bo spremljal na planinske ture.

Umril je 29. 12. 1992.

Po drugi svetovni vojni je prišel iz Velenja v Slovenske Konjice in se takoj vključil v ponovno ustanovljeno planinsko društvo v Slov. Konjicah. Zelo hitro je postal eden izmed najagilnejših članov UO in udeleženec vseh najpomembnejših akcij društva, bodisi pri izgradnji in vzdrževanju stolpa na Rogli, organizaciji planinskih tečajev in taborov, bodisi nešteti izletov. Izredno uspešno je opravljal funkcijo »finančnega ministra« in občasne tajniške posle; skratka, bil je deklica za vse.

Svoje delo v društvu je opravljal z vsem žarom svoje blage, dobrotne in nevsiljive narave. Znal nas je razvedriti s svojim izrednim smislom za humor.

V njegovi družbi smo se počutili sproščeni in smo čutili, da imamo prijatelja, ki nam želi veliko dobrega, zaradi česar ga bomo še bolj pogrešali.

Kot smo se Konjičani dostojno poslovili od njega, tako bo ostal v nas svetel spomin na njegovo zgledno življenjsko in planinsko popotovanje v času in prostoru tu med nami.

Tvoji planinski prijatelji

Trdna opornika radovljiškega planinstva

Ko ob 100-letnici organiziranega planinstva na Slovenskem sestavljamo mozaik zgodovine našega planinstva, sta v tem mozaiku dva kamenčka, dva naša planinca, **Verenka Mencinger**

in **Janko Brinšek**. Za radovljiške planince pa nista le kamenčka, ampak močni skali, na kateri se lahko krepko naslanjamo že trideset let. To pa je že skoraj tretjina časa, odkar obstajamo kot društvo tudi Radovljičani. Naj jima bo v zahvalo, drugim pa za zgled ta skromen zapis.

Verenka je članica že od leta 1946 dalje, v Upravnem odboru našega društva pa je od leta 1963. Najprej je bila mladinski poverjenik na Osnovni šoli v Lescah, leta 1968 pa je prevzela posle tajnika in blagajnika in to delo z vso vnemo in odgovornostjo opravlja še danes. Pa saj drugačna skoraj ne more biti. Izhaja iz planinske družine, oba starša, **Milena** in **Rudolf Potrata**, sta bila odbornika že takoj po vojni in Verenka je za mamo »podedovala« tudi tajniške posle. Njena prva »tura« v hribe je bila, ko jo je dveletno oče v košu nesel na Dobrčo. Potem so sledili nešteti obiski Begunjsčice, Stola, pa večdnevna bivanja v Vratih pri priljubljenem oskrbniku **Torkarju** in še in še. Njeno zagledanost v gore in naravo nasploh je še spodbudil njen gimnazijski razrednik **prof. Janko Mlakar**. In tako se je s planinstvom popolnoma »zastrupila«.

Danes si dela v UO sploh ne moremo predstavljati brez nje. Pri tako velikem društvu, kot je naše, ga je vedno dovolj, posebno v sezonskem času. Poleg rednega tajniškega in blagajniškega dela zbira z vso natančnostjo vse slikovno gradivo o posameznih postojankah od gradnje dalje, vodi evidenco članstva, UO, evidenco nagrajencev, ob 90-letnici društva je uredila arhiv od 1945. leta dalje, je naša povezava s poverjeniki in še z drugimi štirimi društvi v občini, zbira časopisne novice o delu našega društva, uraduje ob uradnih urah z društveni pisarni, skratka, je »deklica za vse«. Zato ni čudno, da pri njej doma zvonijo telefoni od

Verenka Mencinger

ranega jutra do pozne noči. Njen prijazen in hudomušen glas na drugi strani žice mora vedeti prav vse - in tudi ve. Še ni minil rojstni dan našega člana UO, da ne bi točno na ta dan pripela čestitka radovljiških planincev in vsi vemo, da je to le pozornost naše Verenke. Njen dom je vedno odprt za vse, ki jo potrebujemo, in potrebujemo jo kar naprej. Ena sama stvar jo razjezi: ko se kakšnega oktobrskega dne ob 22. uri oglasi pri njej kakšen planinec z željo po znamkici, češ, jutri navsezgodaj gremo na Triglav...

Za svoje delo v planinstvu je prejela vse tri častne znake PZS, plaketo PZS, državno odlikovanje, medaljo občine Radovljica in še druga priznanja.

Janko Brinšek je naš član od 1947. leta. V UO dela od 1963. leta dalje kot računovodja, in to z vso natančnostjo. Že poklicno je bil vedno seznanjen z vsemi zakoni in predpisi in te je strogo upošteval tudi pri društvu. Na sejah UO nas vedno sproti seznanja s finančnim stanjem društva. Da ima dela res ogromno, si lahko predstavljamo, če vemo, da vodi ločeno računovodstvo za vse tri kočje, ki so vsaka v svoji občini, in za sedem odsekov, kolikor jih imamo v društvu. Naše burne seje večkrat umiri s svojo treznostjo in izkušenostjo, sproti nas dobrohotno opozarja na morebitne napake in nepravilnosti ter pomaga z nasveti. Pred vsako sezono seznanji oskrbnike in gospodarje z njihovim administrativnim delom, obišče med sezono postojanke in pregleda delo ter svetuje in pomaga pri sestavi mesečnih obračunov in poročil. Tudi njegov dom je naša druga pisarna - brez predpisanega delovnega časa. Iskreno se razveseli vsakega našega uspeha, še posebno, če so ga dosegli naši mladi planinci.

Tudi on je prejel vse tri častne znake PZS, plaketo PZS, državno odlikovanje in še druga

Janko Brinšek

priznanja. V tridesetih letih dela je to res zaslužil.

Pa vpraša prav hudomušno Verenka na seji: »Ali se z Jankom lahko upokojiva, ker imava že 30 let delovne dobe v društvu?«

Ja, Verenka in Janko, kaj ne vesta, da pri planincih ni tehnoloških viškov in ne starostne upokojitve? Kaj pa bi brez vaju! Kakšna je plača po »kolektivni pogodbi« za planinske entuziaste, pa vesta že 30 let.

Samo želimo si lahko, da bi še čimdlje zdržala med nami in nam pomagala vleči ta voz, ki smo si ga sami naložili. Največkrat gre sicer navzgor, pa včasih tudi navzdol in ga je potem še bolj treba potisniti v breg.

Kako naj se vama zahvalimo? Bom uporabila kar besede **Joža Čopa**: »Pa bohlonaj, k' smo prjatl'!«

Metka Rutar-Piber
v imenu radovljiških planincev

Sto let PD Ljubljana Matica

Hkrati s Planinsko zvezo Slovenije je enako visok jubilej slavilo Planinsko društvo Ljubljana Matica: v sredo, 10. marca, je bila v dvorani Dela ob Dunajski cesti v Ljubljani jubilejna proslava stoletnice osrednjega društva nekdanjega Slovenskega planinskega društva, na katerem so sodelovali pevski zbor Grafičar iz Ljubljane, gledališki igralec **Polde Bibič**, ki je pripovedoval o osrednjem letnem izletu Piparjev na Triglav, in harmonikar **Milče**, slavnostni govornik pa je bil predsednik PD Ljubljana Matica **Gregor Klančnik**. V dolgem govoru je nanizal nekatere prelomne trenutke iz društvene in slovenske planinske zgodovine ter se dotaknil sedanjega trenutka PD Ljubljana Matica. Govor predsednika Klančnika bomo v skrajšani obliki objavili v naslednji številki PV.

Pred tem je bil 99. občni zbor tega planinskega društva, na katerem so (maloštevilni) društveni člani pregledali delo minulega leta, zbrali finančne podatke in se dogovorili za delo v prihodnjem enoletnem obdobju.

Ob tej priložnosti je društvo odlikovalo nekatere svoje najzaslužnejše člane in člane z najdaljšim društvenim stažem.

Na tem občnem zboru sta postala častna člana PD Ljubljana Matica **Marjan Keršič-Belač** in **Stane Vernik**.

Zlati znak PD Ljubljana Matica za zasluge so prejeli **dipl. ing. arh. Jože Bizjak, Anton Brodej, Drago Cencič, Martin Cvetek, Tone Eršte, Jože Gostiša, Zinka Kostanjšek, Sašo Marinčič, Franc Osterman, Jožica Potokar, Janko Rekar, Irena Sluga, Marta Škof, Slavka Vertačnik** in **Heli Zech**.

Srebrni znak za zasluge PD Ljubljana Matica so prejeli **Sonja Dolinšek, Marjeta Keršič-**